

Γιατί ὁ Θεὸς ἔγινε Ἄνθρωπος;
Τὸ Ἀπροϋπόθετον
τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως

Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ*

**Πάντα ἀπέβλεπον
πρὸς τὴν Θεανδρικὴν Οἰκονομίαν**

**«Πάντα τὰ ἄλλα» «ἀτελῆ ἦν,
καὶ οὐ κατὰ προηγούμενον τοῦ Θεοῦ θέλημα
ἐλέχθησαν καὶ ἐτελέσθησαν»**

ΕΠΩΝ δὲ ὁ Πατὴρ ἄνωθεν περὶ τοῦ κατὰ σάρκα βαπτισθέν-
τος, «οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα»¹,
ἔδειξεν ὅτι πάντα τὰ ἄλλα τὰ διὰ τῶν Προφητῶν πρότερα
ἐκεῖνα, αἱ νομοθεσίαι, αἱ ἐπαγγελίαι, αἱ υἰοθεσίαι, ἀτελῆ ἦν,
καὶ οὐ κατὰ προηγούμενον τοῦ Θεοῦ θέλημα ἐλέχθησαν
καὶ ἐτελέσθησαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ νῦν τέλος ἔβλεπον [ἀπέ-
βλεπον πρὸς τὴν Θεανδρικὴν Οἰκονομίαν, ἥτις τώρα εἰς τὸ Βά-
πτισμα ἀποκαλύπτεται], καὶ διὰ τοῦ νῦν τελεσθέντος κἀκεῖ-
να ἐτελειώθησαν.

Καὶ τί λέγω τὰς διὰ τῶν Προφητῶν νομοθεσίας, τὰς ἐπαγγε-
λίας, τὰς υἰοθεσίας; Καὶ ἡ ἀπ' ἀρχῆς γὰρ καταβολὴ τοῦ
κόσμου πρὸς Τοῦτον ἔβλεπε, [δηλαδὴ] τὸν κάτω μὲν ὡς Υἱὸν
ἀνθρώπου βαπτιζόμενον, ἄνωθεν δὲ Υἱὸν ἀγαπητὸν μόνον μαρ-
τυρούμενον Θεοῦ, δι' ὅν τὰ πάντα καὶ δι' οὗ τὰ πάντα, καθάπερ
ὁ Ἀπόστολός φησιν².

* * *

ΟΥΚΟΥΝ [ἐπομένως λοιπόν], καὶ ἡ ἀπ' ἀρχῆς παραγωγὴ τοῦ
ἀνθρώπου δι' Αὐτόν³, κατ' εἰκόνα πλασθέντος τοῦ Θεοῦ, ἵνα
δυνηθῆ ποτε χωρῆσαι τὸ Ἀρχέτυπον· καὶ ὁ ἐν τῷ παραδείσῳ

παρὰ Θεοῦ νόμος **δι' Αὐτόν**· οὐ γὰρ ἂν ἔθικεν ὁ θεΐς, εἴπερ εἰς ἅπαν ἔμελλε διαμένειν ἀτέλεστος· καὶ τὰ μετ' Αὐτόν ὑπὸ Θεοῦ εἰρημένα καὶ τετελεσμένα σχεδὸν πάντα **δι' Αὐτόν**, εἰ μὴ τις ἐρεῖ καλῶς καὶ τὰ ὑπερκόσμια πάντα, τὰς ἀγγελικὰς λέγω φύσεις τε καὶ τάξεις καὶ τὰς ἐκεῖ θεσμοθεσίας, **πρὸς τοῦτο τείνειν ἀπ' ἀρχῆς τὸ τέλος, τὴν Θεανδρικὴν Οἰκονομίαν** λέγω, ἧ καὶ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους διηκόνησαν.

* * *

ΕΥΔΟΚΙΑ γάρ ἐστι τὸ προηγούμενον καὶ ἀγαθὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τέλειον θέλημα· Οὗτος δέ ἐστι μόνος, ὃ εὐδοκεῖ καὶ ἐπαναπαύεται καὶ ἀρέσκεται τελέως ὁ Πατήρ, ὁ θαυμαστὸς Αὐτοῦ Σύμβουλος, ὁ τῆς Μεγάλης Αὐτοῦ Βουλῆς Ἄγγελος⁴, ὁ παρ' Αὐτοῦ τοῦ οἰκείου Πατρὸς ἀκούων καὶ λαλῶν καὶ τοῖς ὑπακούουσι παρέχων ζωὴν αἰώνιον.

Ἦς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν ἐν Αὐτῷ τῷ βασιλεῖ τῶν αἰώνων Χριστῷ, ὃ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ Αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(*) Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ἔργα, Ε.Π.Ε. τ. 11, σελ. 532-535, Θεσσαλονίκη 1986 / Ὀμιλία Ε', «Ρηθεῖσα ἐν τῇ ἀγίᾳ Ἐορτῇ τῶν Φώτων», §§ 19-20.

1. Ματθ. γ' 17· Μάρκ. α' 11· Λουκ. γ' 22.

2. Πρβλ. Κολασ. α' 16.

3. «**Δι' Αὐτόν**»· τὰ πάντα ἔχουν λάβει τὴν ὑπαρξιν ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ θὰ τελειοποιηθοῦν δι' Αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον Αὐτὸς εἶναι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ Ἀρχὴ καὶ τὸ Τέλος (Ἀποκ. κβ' 13).

4. Πρβλ. Ἦσ. θ' 6.